

návru dlužníkov bylo výslovně ujednáno, že se nedodržením některé lhůty stávají pohledávky splatnými celým penízem. Nastala tedy splatnost jako následek nedodržené platební lhůty zcela samočinně. Nelze proto věřiteli vytýkati jednání proti dobrým mravům, když z vyrovnání pro sebe vyvozuje jen důsledky, které dlužník sám nabídl. Nijak nelze také tento případ srovnávat s případem, jehož se žalobce dovolává, poukazuje k rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. června 1920, č. j. Rv I 243/20, uveřejněné ve sb. Vážný pod čís. 569. Toť založeno na zcela odlišných skutkových předpokladech, neboť tam šlo o prodlení jednodenní a mimo to nutkal přímo důvější postup věřitelův k méně přesnému výkladu vůle stran. Stejně mylným jest názor dovolatelův, že soudním vyrovnáním nastala novace vyrovnané pohledávky, že se starou pohledávkou zanikl též exekuční titul, pro ni již před vyrovnáním získaný, a že by věřitel musil při nedodržení splátek novou, vyrovnáním vzniklou pohledávku, pokud se týče její zbytek znovu zažalovati. Podle Šu 53 vyr. ř. má soudně potvrzené vyrovnání toliko ten účinek, že se dlužník sprostňuje povinnosti, věřitelům dodatečně zaplatiti, co mu bylo s jeho dluhu sleveno, tedy částku, která převyšuje vyrovnávací kvotu. Jinak však zůstávají vyrovnávané pohledávky jak co do své jsoucnosti tak co do svého zabezpečení, snad již před vyrovnáním vymoženého beze změny po právu. Nepřechází tudíž závazek starší v závazek nový, nýbrž původní závazek trvá beze změny dále stejně tak, jako k jeho zajištění snad nabytý exekuční titul, obé ovšem jen s tou změnou, že co do částky, vyrovnávací kvotu převyšující, zaniká jak závazek tak i případný exekuční titul. Bylo-li tudíž v tomto případě ujednáno, že vyrovnávaný dluh za jistých okolností má oživit, oživuje s ním za těchže podmínek též exekuční titul, k jeho zajištění získaný.

Čís. 3774.

Poměr odkladu exekuce podle Šu 11 vyr. řádu k odkladu podle Šu 42 ex. ř.

Odklad podle Šu 11 vyr. řádu platí pouze pro exekuce na základě vylučovacích práv, jež tu byla již v den zahájení vyrovnávacího řízení, nevztahuje se však na exekuce za vyrovnacího řízení zahájené, jímž základem jsou odlučovací práva, vzešlá ve vyrovnacím řízení.

(Rozh. ze dne 25. dubna 1924, R I 348/24.)

Žádosti vyrovnacího dlužníka za odklad exekuce podle Šu 11 vyr. ř. soud první stolice vyhověl, rekursní soud žádost zamítl. **Důvody:** Podle Šu 11 vyr. ř. může ve vyrovnacím řízení býti odložen výkon nuceného prodeje nejdéle na 60 dní, jsou-li tu jeden neb oba důvody Šu 11 (2) vyr. ř., totiž je-li to na prospěch výsledku zřízení nebo nutno k uvarování škody hrozící věřitelům. V tomto případě navrhovatel žádného z těchto důvodů netvrdil ani neosvědčil a opírá návrh jedině o to, že vyrovnací řízení není dosud skončeno a právo-

platně potvrzeno. Též v napadeném usnesení uvádí se jakožto jediný důvod odkladu ta okolnost, že vyrovnací řízení není dosud skončeno. Okolnost ta však podle Šu 11 (2) vyr. ř. není vůbec důvodem pro odklad exekučního prodeje. Kromě toho však padá dále na váhu, že z nadpisu druhého oddílu vyr. řádu »Účinek zahájení řízení« a ze srovnání Šu 11 vyr. ř. prvního odstavce s druhým jde na jevo, že odklad takový platí jen pro exekuce v základě odlučovacích práv, pokud již v čase zahájení vyrovnacího řízení tu byly (§ 11 konk. ř., Bartschův komentář ku konk. a vyrov. řízení pozn. č. 13 ku Šu 11 konk. ř. pozn. č. 12, k Šu 11 vyr. ř.). V tomto případě však jde o odlučovací právo, vzešlé teprve v základě usnesení okresního soudu ze dne 3. ledna 1924, tedy za vyrovnacího řízení.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatel spatřuje nesprávné právní posouzení v tom, že rekursní soud předpokládá, že bylo stěžovatelovou povinností, by důvody pro odložení v návrhu podle Šu 11 vyrovn. řádu uvedl a o ně návrh opřel. V tom sice dlužno stěžovateli přisvědčiti, neboť odložení dle Šu 11 vyrovn. řádu jest odložením svého druhu, jež s odložením podle Šu 42 ex. ř. nemůže býti stotožňováno, a byť i pro způsob odložení platily předpisy §§ 43 a 44 ex. ř., otázka povolení jest podle Šu 11 vyrovn. řádu samostatnou otázkou, od předpisu Šu 42 ex. ř. a jeho náležitostí neodvislou, což vyplývá hlavně z toho, že, když se splní náležitosti Šu 11 vyrovn. řádu, může býti odložení povoleno i z úřední povinnosti a bez návrhu, tehda již zajisté, když se vyrovnávací soud nebo vyrovnávací komisař dozví o existenci důvodů pro odložení v Šu 11 (2) vyrovn. řádu uvedených. Stěžovatel dále tvrdí, že jsou tu skutečně důvody pro odložení, leč to jest dle názoru dovolacího soudu v tomto případě otázkou vedlejší. Odklad podle Šu 11 vyrovn. řádu platí pouze pro exekuce na základě vylučovacích práv, pokud tu byla již v den zahájení vyrovnacího řízení, nevztahuje se však na exekuce za vyrovnávacího řízení zahájené, jimž základem jsou odlučovací práva za vyrovnacího řízení vzešlá. O taková práva běží v tomto případě, a proto dlužno sdíleti právní názor rekursního soudu, že odložení povoleno býti nemůže, poněvadž je dle Šu 11 vyrovn. řádu nepřipustné. (Srovnej motivy str. 161.)

Čís. 3775.

Byla-li otázka přípustnosti pořadu práva kladně již rozřešena formálně právoplatným usnesením nižších soudů, nelze Nejvyššímu soudu, k němuž se věc dostala přípustným opravným prostředkem, zabývatí se touto otázkou.

(Plenární usnesení ze dne 29. dubna 1924, čís. pres. 1582/23.)